

а-та, защото а-та е отъ и а. Но като се тѣри членъ а, при имената що се окончатъ на и, произноси се и чѣе се като а. Н. п. райа, крайа, сватѣа, мойа твоѣа. Отъ тѣка е ивно, защо въ Болгарскѣятъ ѣзыкъ са господствено три различни члени о, а, е. ѡ злоупотребително ѡсмь. Но като исфѣраме на странѣ етъ членъ, кой то е помѣстенъ токло, а не ѡвщъ (понеже видиме защо ѡнай що го е оупотребѣлъ въ списаніе то си (ж) да е оупотребѣвалъ по болей части атъ, а дѣто го понудѣла нѣжда та, илѣ по мѣстномъ ѡвыкновенію оупотребѣлъ е етъ) такожде и е, ѡставатъ токло два различни

(ж) Болгарски списаніа що са на свѣтъ издадени до днѣсь, ѣмаме знаѣми слѣдѣющѣте. Отъ Х. Іоакіма три кнѣги, Мытарства, ѡмартоловъ Сетиріа, и различни почѣителни собраніа. Отъ Цѣтка Панагѣрца, календаръ. Отъ Петра Х. Бѣровича бѣкваръ съ различни почѣніа, въ 1824. лѣто. Отъ Анастѣа Стоѣновича, скащенное цѣтосбраніе, илѣ стѣ и чѣтыре свѣщенны Істѣрѣи ѣзъ вѣхтѣатъ и нѣвыатъ завѣтъ, въ 1825. Года, въ Бѣдимъ. Отъ Васіліа Н. Нѣновича, скащенна Істѣрѣа церкѣвна ѡтъ вѣхтѣ-етъ и нѣвы-етъ завѣтъ, въ 1825. лѣто, въ Бѣдимъ. Отъ Петра Сапѣновъ Травненина, нѣвыѣ завѣтъ, сир. чѣтыри те Ѣваггѣліа, въ 1828. лѣто, въ Бѣкорѣцѣ.